

1849-08-09

AFSENDER

P.C. Skovgaard

MODTAGER

Georgia Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:
Brev

Afsendersted:
Møn

Modtagersted:
Nysø

Omtalte personer:
Jens Eckersberg

Arkivplacering:
Mappe 2 nr. 26

DOKUMENTINDHOLD

P.C. Skovgaard fortæller om en anden kunstner han har mødt. Han fortæller om det dramatiske landskab ved Møns Klint.

TRANSSKRIFTION

Mappe 2 nr. 26

Til Frøken G: Schouw

paa Nysø

|Betalt| J. Prottoe

Thorsdagen d 9de august 1849

Igaar forlod Du mig da min egen kære G! Det er nu 50 Timer siden da Du saa mageløs overraskede mig. Det faldt lidt vanskelig at komme i [?Tourne] igjen. Det gik dog godt, jeg har i Formiddags begyndt at tegne paa det Partie jeg viste Dig, nede under Slotsgaarden, jeg vil begynde iaften at male det, naar Solens sidste stråler glimrende oplyser Toppen af Taleren¹, saaledes som vi saae det, jeg haaber det skal blive kjønt, jeg synes at det der allerede er kommet paa Papiret seer ret godt ud. Da jeg havde spist til Middag idag, og sad i min Sofa og læste Homer, da banker det pludselig paa Døren, jeg raaber: Kom ind! og fæster Øinene i den mest spændte Forventning paa Døren, hvem mon det kunne være? og ind træder et ungt Menneske som nævnte sig som en Kunstbroder, der vilde benytte Leiligheden til at hilse paa mig, han kunde dog ikke skjule at det var ham en betydelig streg i Regningen at jeg just boede hvor han havde haabet at komme til at bo, det var en meget naiv Fyr, han var Kunstner og skræder, han gik paa Akademiet ifjor, og iaar er han hjemme hos Faderen efter dennes Ønske for at lære Professionen, og nu vilde han tilbringe nogle Dage her paa Klinten for at "drive begge Dele" hvorledes? Mon vi skulle tjæne hinanden med nogle smaae huller paa mit Frakkeærme [o.s.v.]? Han spurgte mig om jeg havde Bekjendtskab til de samme store Kunstnere med lille Sølvmedaille som han havde, han beklagede at han var indslaaet en feil vei ved at komme paa Ornamentskolen, hvor han var naaet til anden Ornament: istedet for at komme paa Frihaandsskolen; han saa hvad jeg havde gjort, og viste mig en Tegning han havde med, en puncteret Sortkridtscopie efter en [?stuperet] Copie efter et af kobberne paa første frihaandsskole (Christus barn af Titian).

●2●

Han bad mig, hvis der skulle være en Feil, om jeg da vilde vise ham dem, da denne Tegning var bestemt for en høi Dame, som drak Caffé med mig, og vi passiarede endelig saa han Iliaden ligge paa Bordet, og spurgte: Er

det en Roman? Han viste mig han havde Hetschs Perspektiver med, den havde man vist godt af at læse igjennem, han fortalte, at Hetsch og Eckersberg var uenige i Perspektiver, han mente at Hetschen var bedst for arkitekter og E :s for malere.

Det var en morsom fyr, han mindede mig stærkt om den Tid, da jeg var næsten lige som ham, da det var maalet for de største anstrængelser at komme i en høiere af de lavere Classer, da en Elev af Modelskolen, var en den Høieste Respekt indgydende Person, da det var en frygtelig Ubeskedenhed at haabe nogensinde at komme der, jeg blev engang frygtelig saaret paa 1ste Frihaandsskole for den Ytring "naar jeg engang kommer paa Modelskolen".

Det er underligt at se tilbage i den Tid, jeg var saa freidig, det er han ogsaa, dengang var jeg det mere end jeg er det mange gange nu, jeg saa ikke Vanskelighederne, jeg kan ligne det ved min Kravlen opad Klinten, efterhaanden som man kommer opad saa tager det steile til, men her maa jeg ikke vende om, Gud lader Kræfterne ikke svigte mig. Nei! jeg svimler ikke ved at se tilbage, den som svimler er forloren.

Den 10de aften. Hverken i aftes eller i aften fik jeg malet paa mit Partie, Vejret vilde ikke føie mig, idag har jeg intet faaet bestilt, jeg var ikke blevet paa at tage fat paa hvad der bød sig; Det har været et underligt Veir idag, en besynderlig deilig Luft, men meget malerisk, Havet smeltede i Horisonten ganske sammen med Himlen, og de fjærnere Partier af Klinten og Skoven laa i en stærk

●3●

blegblaae Tone, inde over Land i nordvest stod deilige Tordenskyer i fjærn Bjærgelige Former, den Tykke Luft farvede den stærkt gulagtige som indad imod Horisonten gik over i det røde, en deilig Modsætning til de hvide, solbelyste Slotsgavle; og Havet, hvilken Tone dog i det, en temmelig hvor Dønnning rullende ind imod Strandbredden, det saae farligt ud oppe fra. Det er dog de deiligste Linier Bølgerne danne, naar de rulle op paa Sandet. Jeg gad ogsaa have set det nede fra. Det var en ganske eiendommelig Stemning som var |over| Landskabet idag, Fiirbenene solede sig overalt, og naar man kom i Nærheden |smuttede de raslende raslede de ud i Græsset.

Hvad jeg her har optegnet vilde jeg gerne faa paa Lærredet, men selv om jeg havde været beredt, saa havde det vist været for meget paa engang, det er det vanskelige ved Møn; der er ingen Simpelhed i Partierne, man kan ikke gribe det paa en gang, vanskelig dog, man kunne vel, men saa maatte man beskæftige sig i flere Aar i træk dernede, det kan jeg ikke, denne Natur er mig dog noget fremmed, jeg aander ikke rigtig frit her, nei

Skoven og maaske Strandbredden, der føler jeg mig hjemme, Stranden har noget uendelig tiltrækkende for mig, jeg længes efter engang at komme til at male den, det maa jeg kunne.

Papiret er nu blevet fult af denne vidtløftige Beskrivelse, og dog langt fra udførlig nok, jeg har ikke nær faaet berørt alt hvad jeg saa. Den kan dog nok maaske minde os om noget vi have seet.

Lev vel min egen kjære G! Tak for sidst! og hils og tak, og hils igjen fra Din egen inderlig hengivne

P. C. Skovgaard

¹ Pynten "Store Taler" på Møns Klint.

